

Vtorek, satriek in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta 4 „ „ „ „
za četrt leta 2 „ „ „ „
Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta 5 „ „ „ „
za četrt leta 2 „ „ „ „
Vredništvo in opravištvost
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno druztveno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne ikkrat,
5 kr. če se tiska 3krat,
4 kr. če se tiska 3krat,
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
volec (štempelj) za 30 k.
Kopirski se ne vrataje,
lopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 124.

V Mariboru 21. oktobra 1869.

Tečaj II.

Telegrami „Slov. Narodu.“

V Velikovu 17. okt.

Slava junaskim boriteljem za zedinjeno Slovenijo, ktera je geslo in ščit tudi Koroškim Slovencem.

Osnovni odbor društva „Trdnjava.“

V Celji 19. okt.

Občine: Gorénjegraška, novostiftska, ljubenska, lučka in žolpaška, izrekajo: slava našim narodnim slovenskim poslancem v štirskem deželnem zboru zaradi nevstrašljivega in neutrudljivega postopanja v našem narodnem vprašanji! Živela Slovenija! Naprej, naprej!! — Fišer, Plesnik, Žmavc, Prek, Knez, župani.

Velika Nedelja 17. oktobra. [Izv. dop.] Tukajšni narodnjaki enoglasno izrečejo: Tisočkratna Slava našim nevstrašenim poslancem, posebno gg. Herman-u in dr. Vošnjak-u v graškem dež. zboru, mi se popolnoma zlagamo z njih postopanjem zaradi narodne ravnopravnosti. Živela zedinjena Slovenija!

Jože Sešerko, Jože Vrbnjak, Franc Meško, Franc Sova, Jože Meško, Blaž Habjanič, Jože Kukavec, Ferdo Goričan, Tomaž Bratuša, Jože Wezjak, Davorin Petek, Jože Petek, Andrej Novak, Andrej Kikel, Franc Poplatnik, Anton Ozmec.

V Gorénjem gradu. 18. okt. [Izv. dop.] Okrajni odbor Gorénjegraški s tem naznanja, da se vseskozi zлага s postopanjem slovenskih narodnih poslancev štirskega deželnega zbora v slovenskem narodnem vprašanji, ter da celi Gorénjegraški okraj za njimi stoji, ko kamenite skale. Živela Slovenija!

J. Špende, načelnik.

Resolucija zaradi zedinjenja Slovencev

v ljubljanskem deželnem zboru se bode takole glasila:

1. Državne osnovne postavbe od 21. decembra 1867 naj se v porazumljenji in dogovoru vseh kraljestev in dežel revidirajo in tako prenaré, da se avtonomija posamesnih kraljestev in dežel, toraj tudi vojvodstva kranjskega poveča tako, da se pravosodje, bogočastje in nauk in sploh cela deželna uprava (administracija) izloči iz kompetencije državnega zbora in odkaže deželnim zborom posamesnih kraljestev in dežel, katerim naj se pusti na prosto voljo, po svojih historičko-pravnih razmerah, po narodnem soplemenstvu ali z ozirom na finančialne ali sploh materijalne okoliščine združiti v državno-pravne skupine (grupe).

2. Deželnemu odboru se nalaga, da izroči ta predlog vis. c. k. vladi.

In naši slovanski prijatelji, kakor naši nasprotniki bodo to resolucijo v roko dobili, pa bodo zares lahko rekli „parturiunt montes, nascitur ridiculus mus.“

Pogledimo to duševno dete g. Sveteca malo bolj na tanko.

To hoče biti resolucija za zedinjenje Slovencev, — pa si tega zedinjenja z imenom se imenovati ne upa; to hoče biti udarec po zdanji sistem, — pa tirja samo neko revidiranje iste sisteme; to hoče biti roka, ktera se iz sredine našega naroda dá enorodnim bratom na periferiji, — pa zahteva le avtonomijo za vojvodstve kranjsko; hoče se tirjati zedinjenje slovenskega naroda, — pa se pohlevno omeni le nekaj prošnje za „prosto voljo“ (!), ktero prosto voljo naj imajo posamezni deželni zbori! Zedinjenje Slovencev se hoče zahtevati, — vlada pa bode morala še le uganiti, da baje tu noter v teh besedah ta tirjatev povita in zakopana leži. S kratka; ljubljanski zbor hoče s slovansko federalistično opozicijo vred streljati na trdjava cislajtarnizma, pa svoje kanone nabija z megljenimi krogli.

Iščimo političnega stališča, na ktero se ta resolucija opira. Najdemo takoj, da je to politično stališče ljubljanske narodne večine mešanica oktoberske misli in pa decemberske ustavovernosti. In od tod ta nedoločnost in konfuzija.

Svojo nedoločnost zagovarjajo ljubljanski narodnjaki z izrekom: mi ne moremo zahtevati oktobra, mi moramo ravnopravnost skušati doseči po ustavnem potu. Kakor, da ne bi bil ves ta ustavni pot oktroiran pot! oktroiran po umetni večini enega naroda! Kakor da bi vsa zgodovina ne kazala resnice stavka, ki ga najdemo v interpelaciji štajersko-slovenskih poslancev: da je celo laglje prenašati absolutizem vlade, nego despotizem tujega naroda! Za ustavnost so gotovo vsi narodi v Avstriji; a ustava naj bode resnična, dogovorjena z ene strani z vladarjem, z druge strani z narodi. Z narodi če. ustava ni dogovorjena. Čehi jo niso pripoznali, in slovenski narod ne, če je prav Svetec zanjo glasoval in jo po časnikih zagovarjal.

Mi Slovenci se borimo za podlogo narodnega bitja in nebitja. Vladar

je nam z izjavom svoje oktoberske zaprisežene misli dolžen pomagati da to podlogo dobimo. Vprašanje, ali je oktobra ali ne, ako se, brezobzirno na decembersko ustavo, obrnemo Čehom in Smolki enako do krone, je politična fraza, ktera je politična za nemško in nemškutarsko stranko, za nas federaliste (ako hočemo to biti) pa ni prida.

Ker večina kranjskega zbora federalistično stališče oktoberske misli zapušča in se postavlja na revidirano decembersko ustavo, dosledno tirja le avtonomijo dežel (Kranjske) in kraljestev, namestu da bi z našega narodnega stališča tirjala avtonomijo narodov. V nedoslednosti pa tudi dosledno tirja le „prosto voljo“ deželnih zborov in kraljestev v skupine združiti se. Pozabila pa je, da ravno ta čudna „prosta volja deželnih zborov“ je grob manjšini Slovencev po drugih zborih. Prosta volja nemške večine je znana štajerskim in koroškim Slovencem, žalibog dovolj!

Pa še ne obupamo, da bodo ljubljanski narodnjaki v enajsti uri odločneje govorili za tirjatev svojega naroda, da bodo vsaj izrekli ma povedali, da hočejo slovenski narod edin in skupen, da bodo vsaj v to resolucijo vzeli nekoliko potrebnih pristavkov (amendements). Menda bodo vendar vedeli, da v tem kritičnem trenutku, kakor je baš zdaj v Avstriji na nje gleda vsa federalistična slovanska stranka! Menda bodo vendar vedeli, da bode narod slovenski tem odločneje stal za njimi, čem odločneje bodo v parlamentu tirjali, kar so sami med narodom zagovarjali, kjer jim je navdušenje nasproti grmelo! Menda vendar ne bodo sklepu vseh slov. poslancev v ljublj. shodu oni nezvesti postali? Menda si zaupanja, ki jim ga je ljudstvo skazalo, ne bodo sami spodkopavali? Menda vendar klica germanizaciji in poitalijančenju najbolj izpostavljenih bratov ne bodo preslišali?

Ako pa vse to hoté, naj nastopke priprisujejo, komur gredó. Mi smo svojo časnikarsko dolžnost storili in pozitivno svetovali ob pravem času.

Iz deželnih zborov.

Deželni zbor kranjski.

(Štirnajsta seja 15. okt.) Prebere in potrdi se slovenski in nemški zapisnik zadnje seje. Razne petecije se izroče petecijskemu odseku. Prvosednik naznani da je dr. Toman bolan. Sporočilo finančnega odseka o preliminaru bolnišničnega, porodnišničnega, najdenišnega in blazenskega fonda za l. 1870 se potrdi.

Dr. Bleiweis utemeljuje svoj i svojih tovarišev predlog, naj dež. zbor sklene to-le postavbo:

1. Slovenski jezik naj vsem c. k. uradnjam rabi tako-le:

- slovenske vloge se vselej rešujejo v slovenskem jeziku;
- zaslišbe in obravnave s slovenskimi ljudmi se opravljajo v slovenskem jeziku; v slovenskem jeziku se pišejo vsi dotični protokoli ter izdajajo dotične rešitve in posebno zatožbe in razsodbe;
- vsii ukazi, vabila, razglasi in naznanila slovenskim ljudem se pišejo v slovenskem jeziku.

§. 2. Dolocbe prejšnjega paragrafa veljajo za vse uradnije, posebno za vse politične, davkovske in sodne reči v civilnem kakor v kazenskem postopu.

Ministerstvo notranjih zadev je navedlo kot vzrok, da se ta že lani sklenena postavba ni potrdila, to, da spada v eksekutivo. Pravno ministerstvo pa se vpira na to, da ni bilo nobenih pritožb in se ni naznani nobena sodnja ali uradnja, ki bi ne ravnala po postavah. Res čudno je to! S takimi odgovori nam ni nič pomagano. Le po tej poti, da sklenemo tako postavbo bomo prišli do cilja. Kako da g. minister pravice prav nič ve o pritožbah? Koliko se jih čuje! Deželni odbor sam se je pritožil zaradi tega, v zboru smo jih čuli zadnjič od poslanca Kramariča, v slovenskih časopisih nahajamo jih brez števila, in g. minister ne ve ničesa! Če pravi g. minister, da se ni imenovala nobena uradnja, ki bi ne ravnala po postavi, mu jaz rečem: Naj nam le eno samo uradnijo pokaže, ki res ravna po besedah § 19. (Dobro). Deželni predsednik se trudi, ali njegovi ukazi se ne izpolnjujejo. Davkarske bukvice so še zmirom nemške, in okrajni glavar Pajk odgovoril je celo društvu „Slovenija“ po nemški, in iz odgovora je bilo videti, da se za slovenski dopis ni dosta pečal in besede tabor, ki jo vsak razume, ni razumel, kajti opiral se je na to, da je dovolil „skupščino pod prostim nebom“, ne pa tabor. (Veselosť.) Enako se godi tudi drugod, in v okom pridemo takim samovoljnostim le po postavi, ki bode govorila jasno in natanko. Ta predlog se izroči ustavnemu odseku.

Drugi predlog dr. Bleiweisa in tovarišev se glasi tako-le:

Visoka c. k. vlada se prosi:

1. da se v vse gimnazije na Kranjskem vpelje slovenski jezik za učni jezik, in v Ljubljani, če je treba, naj se za Nemce napravijo nemški paralelni razredi;

2. da, ako so v odpisu gospoda ministra za nauk in bogočastje od 10. sušca leta 1869, št. 21/Pr. zaradi pravoznanstvenih akademij omenjene obravnave že dognane, pred prihodnji državni zbor prinese načrt postavbe, kako naj se v Ljubljani napravi akademija za pravoznanstvo s slovenskim

učnim jezikom, — ako pa se take akademije ne dajo osnovati, naj se ustanovitev slovenskega vseučilišča v Ljubljani prične z osnovo juridične in filozofične fakultete.

Predlog utemeljuje tako: Lani sklenena šolska postava ni bila potrjena, ker je bila utrakvistična, to je taka, da bi se bila polovica učnih predmetov učila po slovenski, druga pa po nemški. Naj se tedaj vpelje za vse predmete slovenščina kot učni jezik, in če bo treba, naj imajo Nemci paralelne razrede. O realki pa ima tako deželni zbor odločevati. Razglas učnega ministerstva ni naravnost nasproten juridični akademii. Naj se tudi za Slovence kaj stori v tej zadevi, posebno da se odgajajo uradniki tako, da bodo zmožni uradovati po slovenski in vstrezati potrebam slovenskega naroda. Slovenci nimajo nobene visoke šole, ki bi ozir jemala na njih potrebe, Nemci pa jih imajo dosti.

Predlog se izroči šolskemu odseku.

Vladin zastopnik Conrad razklada v daljnem govoru stališče, katero ima vlada pri tem. Ona ni nasprotna, ali le naravna potreba še le, in potrpežljivost bo prinesla tudi Slovincem to kar zahtevajo. (Potrpežljivi smomenda dosti? — Pis.) Dalje se zagovarja proti očitaniu, katero mu je storil v zadnji seji dr. Zarnik. Slovenske davkarske hem! bukvice so že naročene, le zdaj dokler jih je kaj rabijo se še nemške.

Predlog poslanca Kalteneggerja o sestavi državnega sodišča ostane v manjšini. Ljubljanski hranilnici, ki hoče zidati poslopje za realko, izreče se gorka zahvala deželnega zbora in se v znamenje tega vzdignejo vsi poslanci. Daljne obravnave v tej zadevi se prepuste dež. odboru.

Dr. Zarnik utemeljuje svoj predlog: Naj se § 4. deželnega reda preuredi tako, da deželni zbor sam iz svoje srede izbira deželnega glavarja in njegovega namestnika. Pri tej točki unel se je nenadoma vihar, kakor ga v zbornici naši nismo še doživeli in to — docela po nepotrebnem, menda le zaradi tega da bi bil škandal. — Ta preuredba pravi dr. Zarnik — je čisto liberalna, kakor tudi v dejanskem življenju v drugih parlamentarnih zastopih vpeljana, ki količkaj ozir jemlje na svodode. Celo Bismark se ni upal te pravice jemati nemškemu parlamentu in naša državna zbornica ima zdaj tudi prvosednika in namestnika, ktere je sama volila. Nasprotna stranka, ki se tako rada liberalno imenuje, bode gotovo podpirala ta moj predlog, akoravno prihaja od reakcionarne, klerikalne naše strani. Treba je, da si voli tista stranka, ki ima večino v zboru tudi sama prvosednika, ki je ob enem kot deželni glavar tudi deželni odbornik. Pri sedanjih nenaravnih razmerah je celo to mogoče, da bi bila večina deželnega zbora ene stranke a večina deželnega odbora pa druge, in to ravno zaradi te neopravičene ovire, da ni prvosednik vzet iz večine zbora. Ta predlog naj se izroči ustavnemu odboru. To se potrdi z 17 glasovi zoper 10. Zdaj pa se vnel vihar! Kromer trdi, da je treba večine dveh tretjin poslancev za take premembe. Dr. Costa ugovarja, da to velja le pri sklepanju, zdaj se je pa predlog le izročil odseku v posvetovanje. Kromer protestira in tolče ob mizo ter roti prvosednika, vključ jasnim razlogom dr. Coste. Svetec podpira ugovore dr. Coste, tudi prej se ni deželni red tolmačil po Kromerjevi glavi. Dr. Kaltenegger trdi, da je Zarnikov predlog padel. Deželni glavar prvosednik Wurzbach odda prvosedništvo g. namestniku P. Kozlerju. Dr. Costa se opira na državni zbor in citira steno-grafične zapisnike. Dr. Klun se vzdigne za besedo (ropot in vaimir) in hoče pobiti dr. Costove citate. (Kaj ko bi tudi poslušalci začeli govoriti vmes? Gotovo z isto pravico kot dr. Klun! — Pis.) Svetec govori zoper Kluna. Dežman trdi, da je s tem že padel Zarnikov predlog, da niste bile dve tretjini že zdaj za to, da se izroči odseku. Kromer se še bolj razsrdi in še bolj točle ob mizo ter protestuje zoper vsako majoriziranje! Vname se zopet prepir med dr. Costo in Dežmanom zaradi tega, da se glasuje o tem ali je treba nadpolovične večine ali dveh tretjin. Svetec: Človek bi skoraj mislil, da so gospodje nasprotna stranke prišli ob pamet! (Hrup, ropotanje, špektakel!) Svetec pravi da ni hotel nikogar razžaliti. Po glasovanju zapusti manjšina demonstrativna dvorano, na čelu Kromer, ki še enkrat vdari ob mizo! Sicer bi si bila ta smešni škandal lahko prihranila, ker se je seja tako koj potem končala.

Deželni zbor štajerski.

(Sedemnajsta seja 16. okt.) Dr. Prelog interpeluje vlado, ali bi hotela ona pri društvu južne železnice delati na to, da bi bili pri železniških postajah na slovenskih tleh ležeči, vsi uradniki in služabniki, ki morajo službeno za ljudstvom občevariti, zmožni slovenskega jezika ali ktere-ga drugega slovanskih narečij, oziroma, da bi se na to gledalo, kader se bodo službe oddajale. — Vladni komisar obeta, da hoče v kratkem odgovoriti.

Baron Buol poroča v imenu finančnega odseka v deželnih kopeljih in drugih deželnih zemljiščih. Gledé Slatine se naroči deželnemu odboru, naj primerneje proti škodi ognja zavaruje pohištva in premakljivo blago. Za leto 1870 se dovoli za svečavo in kurjavo v Slatini 1800 fl. (namesto 1919), za novo pohištvo 2500 gld., za popravke 6000 gld. Vsi stroški bodo znašali 43.200 gld., dohodki pak 112.000 gl. Za dobrnske toplice se dovoli 12.606 gl. izdatkov, dohodkov je preračunanih 20.000 gld.

Posl. Syz svetuje v imenu finančnega odbora. 1. Deželne kopeli se naj prodadé in dež. odbor naj poroča v prihodnji sesiji o kupcih, ki se bodo morebiti ponudili. 2. V Doberni naj se nič novega ne zida. Poročevalec povdarja, da po teh toplicah ni vse, kakor bi imelo biti, da bi v privatnih rokah vse bolj napredovale in da jih dež. odbor ne zna oskrbovati. Za in proti nasvetu je govorilo mnogo poslancev: J. Kaiserfeld, Scholz, Peters, dr. Altman, dr. Prelog, Lohninger, in Schmidt je tirjal konec debate. Iz govorov se je videlo, da dež. odbor res ni znal gospodariti, ali misel se ni nikakor dostojno opravičila, da se imajo deželne toplice prodati.

(Osemnajsta seja 18. okt.) Predsednik naznanja peticijo mesta mariborskega, naj bi se napravila v Mariboru okrajna sodnija, in peticijo naravoslovskega društva, naj bi se mu dalo 300 gl. podpore iz deželnega premoženja.

Po nasvetu finančnega odseka se sklene: Dež. zbor jemlje na znanje neprestano prizadevanje, da bi se pospešilo obravnanje zaradi odveze in vrenjenja zemljišnih bremen, ob enem pak se nalaga dež. odboru, naj na vse moči dela zato, da se razpuste do konca leta 1870 vse lokalne komisije v tej zadevi, ktere delajo deželi toliko stroškov. Potem se dovolijo nektere podpore za ceste.

Po nasvetu finančnega odseka se vlada pozivlje, naj strogo izpeljuje postavo zaradi gozdov in dež. odbor naj v prihodnji sesiji poroča, kaj se je storilo, da ne bi se gozdi izsekavali. Vladni komisar obeta, da se bo v kratkem revidirala vsa gozdna postava. Deželni zbor jemlje na znanje sporočilo o hranilnici, o prodaji Eisenerza in o cestnih zadevah. Bere se poročilo o srenjskih in o zadevah okrajnih zastopništev. Dr. Herschl poroča o norišči in pravi, da začinja že prostorov primanjkovati.

Dež. odboru se naroči, naj pri vladi dela za to, da se bo asentno žrebanje in asentha sama opravljala tam, kjer ima okrajno zastopništvo svoj sedež. — Dež. zbor jemlje tudi še druga poročila na znanja in privoli nektere premembe na Ivanišči in deželni viši realki. — Prihodnja seja v sredo.

Deželni zbor goriški.

(Peta seja 12. okt.) O njej beremo v „Domovini“. Vladni komisar izroči dvoje vladnih predlogov, namreč načrta postav zastran varstva poljedelstvu koristnih tičev, in obvarovanja polja zoper poškodbo po gosencih, hroščih in drugih škodljivih žužkih. — Dr. Tonkli vpraša, ali je došla že tudi slovenska prestava teh postav.

Vl. komisar odgovori, da mu je vis. namestništvo zatrdno obečalo, da pride slov. prevod v kratkem.

Na dnevnem redu je: 1. Zadnje branje načrta postav zadevajoče prenavrejanje § 32 postav zastran šolskega nadzorstva. 2. Imelo se je brati in razpravljati sporočilo deželnega odbora o volitvi enega poslanca za mesto Gorico, ali namesti tega naznani glavar, da je došlo od izvoljenca g. Vilh. vit. Ritterja pismo, v katerem pravi, da, ker se sliši, da mnogi volilci trdijo, da so bile o volitvi neke nepravilnosti, ne bi mogel poslanstva sprejeti, tudi ko bi zbor volitev odobril. 3. Sporočilo odseka za vladne predloge o načrtu postav zastran zamenjave zemljišč.

Poročevalec, dr. Tonkli, napové (po italijanski), da bo bral poročilo in načrt postav poprej po slovenski in potem, ker vsi poslanci slovenskega jezika ne umejo, po italijanski, ter prične branja v napovedanem redu. Med branjem ga ni nihče motil. Ko je pa vse prečital, naznani glavar generalno debato. Dr. Pajer začne opazovati, da dr. Tonkli je imel poročati v imenu odseka za vladne predloge; odsek pa ga ni pooblastil, da naj bere poročilo slovenski; v odseku se je bralo samo italijansko poročilo, če hoče dr. Tonkli po slovenski brati, je to le njegova reč, ki pa vsled notranjega opravilskega reda ne sme priti pred zbornico, če ne stori posl. Tonkli poprej dotičnega predloga. V odseku se je res govorilo o tem, da bi se imelo v zboru tudi po slovenski poročati in se tudi slovenski tekst postav brati in potrjevati, ali sklenilo se ni o tem nič. Sicer pa on nima nič zoper to zahtevanje od slovenske strani, samo da je poprej treba določiti, kaj in kako, in k temu je treba dogovora med zborniki. Do sedaj, se je vse italijanski obravnavalo; Slovenci, se je zdelo, da so bili s tem zadovoljni; če se hoče vpeljati kaj novega, treba posebnega sklepa.

Dr. Doliak, kot odsekov predsednik, potrdi vse, kar je govoril dr. Pajer.

Dr. Tonkli: Pravico, ki jo hočemo začeti rabiti nam ne daja deželni zbor, dajajo nam jo osnovne državne postav, tedaj nima zbor o tej stvari nič sklepati, in meni ni treba nikakih predlogov v tem oziru staviti. Mi le naravnost tirjamo, da se djanska raba naše pravice vpelje (che il diritto venga messo in pratica). V odseku je bila večina za moj nasvet in jaz sem imel pravico prinesiti slovensko poročilo v zbornico. Dalje se je sklicaval T. na to, kar se je v odseku govorilo.

Dr. Pajer: Odsek ni niti postav slovenske, niti poročila obravnaval, niti zaradi tega kaj sklenil. Česar ni odsek potrdil, tega ne sme prinesiti poročevalec v odskovem imenu v zbor, in o tem se ne more glasovati.

Dr. Tonkli: Slovensko poročilo je g. predsednik odsekov podpisal; kar je podpisano, smem brati.

Dr. Doliak: Podpisal sem, ker me je g. poročevalec prosil; konstatiral sem le faktum; s podpisom nisem mislil pooblastiti poročevalca, da naj prinese slov. poročilo kot uradno in javno seja.

Winkler: Za priznanje pravice da smemo naš jezik rabiti, tu ne gre; pravico že imamo priznano, kakor je dr. Tonkli dokazal; tu gre samo za praktično izpeljavo in vpeljavo te pravice pri zborovih obravnavah; treba je torej da se porazumemo, kako se ima opravilski red ustanoviti, da bo obema deželnima jezikom djanska enakopravnost v zborovih sejal zagotovljena. Pravično je, da imamo tudi mi Slovenci svoj avtentični tekst; potem ne bo več treba, da bi nam vlada slabo postavo napravljala. Jaz nasvetujem torej: Izvoli naj se poseben odsek, ali pa naj se ves zbor v odsek spremeni, da se pogovori zaradi modalitati (kakovosti) praktične rabe slov. jezika v zboru. Za zdaj pa naj se obravnavanje postav odloži.

Dr. Deperis: Jaz se vjemam z Winklerjevim nasvetom, toda s tem popravkom, da naj se odloži samo obravnavanje slovenskega teksta, italijanski pa naj se že denes obravnjuje.

Winkler: Ne, oboje se mora odložiti, ker se morata oba teksta hkratu obravnavati.

Gorjup: Jaz ne morem pritrditi posl. Winklerju, da, potem ko bi avtentičen slov. tekst imeli, ne bi bilo treba, da bi vlada slovensko postav pošiljala; vlada ima dolžnost, kakor laški, tako tudi slov. prevod vseh načrtov postav pošiljati. To je pa zborova reč, kateri poslanih in tukaj popravljenih tekstov se ima za uradno voljavnega potrditi

Vladni komisar pravi, da nima vlada nič proti temu, če zbor tudi slovenski tekst obravnava in uradno potrdi.

Winkler odvrne Gorjupu, da on ni mislil tistih prestav, ki jih pošilja vlada z nemškimi izvorniki vred, ktere se polagajo na zbornično mizo, in ktere se potle v odsekih pretresajo in popravljene ali nepopravljene v javnih sejah odobrujejo, ampak tisto prestavo, ki jo razglasi vlada po potrjenji postave v deželnem zakoniku in ki ni bila vselej taka, kakoršna bi morala biti. —

Depretis priznava, da imajo Slovenci pravico zahtevati, da se tudi njih tekst uradno obravnava, ali s pravoslovskega stališča je nemogoče reči, da bi dva teksta bila avtentična. To dokazuje s tem, da kaže na meddržavne pogodbe, v katerih je en sam tekst (francoski) za avtentičnega spoznan. Po njegovi misli bi se dala ta reč tako urediti, da bi se enkrat ital., drugikat pa slovenski tekst za avtentičnega priznavali; oni naj bi bil prevod.

Gorjup povzema to, kar je poprej ces. komisar govoril, tako-le: Do sedaj je prihajal nemški tekst kot izvornik, ital. in slov. sta bila prestavi. V zboru se je italijanski tekst za uradnega potrdil in nemški je nehal biti avtentičen; slovenski pa se je vtikal med nju v borni obleki prestave. Je li to enakopravnost?

Vladni komisar: Jaz sem rekel, da je do sedaj taktično tako bilo; če zdaj dež. zbor drugače sklene, nimam jaz nič zoper to.

Doljak: Gledé zenačenja jezikov razločujem jaz pravno zenačenje od djanskega zenačenja. Kar pravno zadene, nihče ne dvomi, da imajo Slovenci pravico, zahtevati ga, ali, kar se tiče djanskega, vpira se mu dosedanja zborova navada, vpirajo se mu velike materialne in formalne težave.

Sledajč je prišlo do glasovanja. Winklerjev nasvet je padel, kajti vstal ni zanj nobeden Lahov in izmed Slovencev le 8. Zdaj pa še le se ni vedelo kaj začeti. Poročevalcu se je zdelo prav, povzeti nit obravnave tam, kjer se mu je bila po vsmesni debati utrgala, ter začne brati slovenski tekst postave. Od laške strani se je temu vgovarjalo in tudi na slov. strani so nekteri sami pri sebi dvomili, ali je poročevalčev postopanje korektno, ali ne. Tu se oglasi Tonkli rekoč: Jaz hočem brati po slovenski. Gospóda! Če Vam je prav, je prav, če ne, oddam rajši poročilo, ali od svoje pravice ne odstopim. Pravico imamo; da se je nisimo dosihmal posluževali, to nas ne brani, da jo začnemo rabiti zdaj. In mi jo moramo in hočemo rabiti; storite, kar hočete!

Glavar: Ker ni mogoče obravnave nadaljevati, ne morem drugače, ko sejo skleniti. Seja je končana!

(Tržaški deželni zbor.) Tržaškim očetom še zdaj lanske nesrečne dogodbo po glavi brenčé, menda jim še ni dosti vednega nereda v mestu, da drezajo v enomer v to sršenovo gnjezdo. V seji 12. t. m. je poprašal tržaški lev. g. Hermet, vladnega komisarja, kaj je dokazala preiskava tiste komisarije, kaj je dokazala preiskava tiste komisije, ktero je mestno svetovalstvo lansko leto izprosilo od vlade, da preišče žalostno postopanje izvrševalnih gosposk. On toži tudi, da je deželna sodnija ostro ravnala s šestimi meščani. Vladni komisar mu je odgovoril, da se ne more spuščati v pretresovanje obdobje deželne sodnije; kar se pa tiče pozvedeb preiskovalne komisije, razodene to pozneje deželnemu zboru. — Mi smo te misli, da bi mestni očetje po tem, kat je našla deželna sodnija, naj pametnejši storili, ako bi o tej zadevi ne zinoli ni besedice več; saj je vsemu svetu znano, kaka je ta reč.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 16. okt. [Izv. dop.] Ker si dvorski svétnik*) Klun, odkar so mu vzeli njegovi volilci mandat, ne upa govoriti v dež. zboru in bi kaj bodisi tu ali tam vendar rad povedal, mu je napravila priložnost k temu tista ljubljanska stranka, ki je ob času volitev nalepljala po drevoredih listke tacega obsega, da so človeku lasje kvišku vstajali, ko jih je bral. Sklicalo je namreč konst. društvo sejo, ter pripustilo ves ta večer dr. Klunu, Govoril je skoraj dve uri: „Kako bi se dalo povzdigniti ljudsko gospodarstvo na Kranjskem,“ a povedal je jako malo — skoraj nič. Pripovedoval je le nekaj o Švici, Belgiji, Franciji i. t. d.; povzdigoval sedanjo vlado, ki ga je naredila za svétnika in hvalisal konst. društvo, da ga je vzel tako gostoljubno v svoje zavetje; zabavljaval svojim volilcem in večini dež. zbora, ker so se drznili mu v oči povedati, da ni mož beseda. — To je ob kratkem jedro njegovega govora. Udom tega društva je vse to tako dopadlo, da so sklenili, ker se je vedno pisalo in govorilo, da se mu stiskajo v roke vedno le nezaupnice, poslati mu „konstitucionalno zaupnico.“ **) Podpisi se že nabirajo. Lovi jih nek nobel v frak in cilindar vržen sluga. Kar smo zvedili do zdaj se bo smel podpisati vsak, tudi „hausknecht“ in „lehrbubi“, in tako jih mislijo nabrati kakih 300 in potem bodo rekli, da je to zaupnica „der dreihundert höchstbesteuerten von Laibach.“ Pod tako masko se nesli lansko leto neko spomenico na Dunaj k ministerstvu. — Čudno, da dr. Cene Klun lovi zaupnice denes okoli tistih, ki ga niso volili v zbor.

Kader bo — kar bi bil že davno storil, ko bi imel kaj poštenja in časti — položil mandat in se pustil voliti od konstituerjev, potem mu bomo pustili v miru živati zaupnice. Sicer pa mi nikomur ne garantiramo, da se ne bodo dr. Klunu denes poslani zaupnice morale jutri preklicevati; okrogel je njegov značaj zadosti. Take baže papirjev bo ta gospod zapustil toliko, da se bo naredila lahko cela krama, ki se bode po smrti prodajala na licitando. —

Nek ljubljanski list, ki je lansko leto dan na dan popisoval in pogreval jako mu priljubljeni „Sokolexcess“, „Ježica-Affaire“ i. t. d., in je letos

*) Morajo čudne svétnike imeti tam na dvoru.

Martin stavec.

**) Se je tudi že zgodilo med tem, ko je moral pričujoči dopis čakati prostora, kterega nam zdaj jemljó dež. zbori.

Vredn.

po zgubljeni bitvi nemških turnarjev na Janjčah lanskega dihurja tako neutrudljivo dlake izduplal, da bi bil skoraj spravl celó deželo v meglo izjemnega stanja; — ta list našega kapitala ne črhne o zavratnem napadu g. Cegnarja, o sirovem pobijanji, ki se ga je vkričivil c. k. vodja ljublj. realke in c. k. kancelist kameniškega okr. sodišča, niti besedice ne. Kak vik in krik bil bi pa gnal, ko bi se bilo prepetilo kaj tacega kakemu ljubljanskemu senatorju! brez revolverja bi bi človek pri belem dnevu ne bil življenja gotov! Na Dežmanovo komando morali bi primarširati celi škadroni husarjev; za vsakim kotom bi se morale blisketati sablje in puške ter prežati na razposajene slovenske „galgenvogele.“ Da je že tako; saj g. Cegnar ni prijatelj „Cittadino.“

Iz Planine, 17. okt. [Izv. dop.] Zadnji dopis iz Planine v „Slov. Nar.“, v katerem se našemu glavarju brezobzirno očita njegovo nagajivo ravnanje glede rabe slov. jezika, je naše starokopitarje nekoliko razkačil. Tukaj je namreč večidel navada, da se slovenski časopisi le takrat berejo, kader prinašajo kaj iz Planine, in če jim se resnica v zobe pove, repečijo se in pihajo kakor gadje, in naši grosplitikarji premečejo vse strani kazenskega zakonika, kje bi našli §, s katerim se prepoveduje gospodom povédati resnico javno v obraz, in košato se tudi včasih nek doktor zadere rekoč: „Wie kann man einen zwingen, ein Slave zu sein“, enak v tem vedno na paragrafe kažočemu Kromerju, ki je, dasiravno rojen Slovenec, se vendar repenčil, da se ne da slovenizirati.

Tudi samemu glavarju je menda precej zabrenčalo po ušesih, ko je čul o omenjenem dopisu, češ, kako si upa kdo ga tako javno pred svetom razkriti, misleč si še vedno po stari šegi glasilo predabrahamovih časov: mi smo mi! Verjamemo, ka ni prijetno, se tako javno v časnikih narisanega vgladati, in brz ko ne, da se v g. glavarji zavest prešle mogočnosti živo zopet zbudi, ko neustrašeno njegove pregreške očitane vidi; a mi se za to ne brigamo; določito bomo tirjali, da se nam naše na papirji že leta začrkane pravice že vendar enkrat izvršujejo, in objavili bomo vsako nepravilno postopanje proti § 19. osnovn. postav, ako tudi vladi s tem priporočamo g. glavarja in ga jej kot udanega in zvestega sluga naznanimo. Mislimo ka g. glavar vendar nima tako debele kože, kakor v deželnem zboru trdno na stolu sedeči Klun; upati je, da ga bodo vendar enkrat prestrelile pušice in mu spustile malo njegove sanguinokolerične krvi, ter da bo vstreljal pravičnim zahtevam slov. ljudstva. Če se bi pa vendarle v tem zaupanji znali prevariti, če bi g. glavar še nadalje za vse ponižne prošnje slov. ljudstva imel gluhe ušesa in ga ne bi predramil nikakov glas, potem pa svetujem vsacemu, kteremu pride nemški spis od uradnije v roke, kakor tudi občinam, storiti, kakor je storil te dni nek posestnik iz Rovt, ki je od sodnije došlo mu nemško tožbo vratil s slovensko vlogo, v kateri naznanja, da ne ume nemškega jezika tedaj tudi tožbe ne, in da tako dolgo ne pride k sodnji, dokler se mu tožba ne pošlje v slovenskem njemu umljivem jeziku. Radovedni smo, kaj bo naša bolj ko popred zahtevam slov. ljudstva pravična sodnija storila, ali bo nemško po Logaškem starokopitnem psevdoadvokatu napravljeno tožbo poslala tožniku nazaj, in tako vstregla naravni pravični zahtevi vrliga toženca, ali bo česar od naše sodnije vendar ne pričakujemo, preziraje vlogo, toženca mogočno kontumacirala. —

Tako naj bi storili tudi drugi, vsaj ima vsak to pravico, tako naj bi delale tudi občine g. glavarju, tirjale naj bi možato slov. dopise, in če bi se to kljubu vsem zahtevam ne storilo, pošiljali naj bi se mu vsi nemški dopisi nazaj, nerešeni, gotovo bi se g. glavar primoran kmalo naveličal kratiti nam naše pravice, nehali bi tudi okrajni sodniki govoriti o slov. „brklarijah“ in ne moglo bi se vladi več očitati: „dva brata jedla sta pogačo, vsi drugi jedli so podmet.“

Iz Motnika. [Izv. dop.] Prevažni čas je nastopil sedaj, zato tirja narod slovenski, kojega beseda nima denes nikjer drugej veljave, kot še v Ljubljani in koji ne zmisi, da bi mogel svoje zastopnike opominjati k srčnosti, ravno kakor se ne puste vojni poveljniki od armade k hrabrosti navduševati, tirja od ljubljanskih zastopnikov, da se možko potegnejo za Slovenijo. Naj si ne misli kdo to predrznost imenovati, kajti slovenski narod je že dosta pokazal svojo značajnost. Stali bomo za to, kar smo odobrili, kot Triglava skalne stene nepremakljivo, kljubu vsem napadom nasprotnim! V izgled so nam vrli bratje Čehi. Res je mnogo razširjena misel, da nam sedanja vlada ne bo pritrčila naših zahtev, ali zato ne držimo rok križem. Taki kratkovidni naj pomislijo, da mi Slovenci tako dolgo ne moremo stopiti v vrsto naših bratov v Avstriji, posebno Čehov in Poljakov, dokler nimamo določno razvitih in utrjenih naših političnih načel in razmer; kajti prišel bo dan, ko se bo merila njim pravica po pravični meri in na ta dan moramo biti tudi mi že pripravljene, da se nam ne bo reklo: prepozno ste prišli! Naj pomislijo, da nesolidarnost je še denes eden prvih grehov avstrijskih Slovanov! Zato: živela zedinjena Slovenija!

Politični razgled.

V dunajskih krogih in časopisih še vedno dalje vre vprašanje, ali pogoditi se z opozicijo ali ne, in tako stara „Presse“ prinaša dan na dan članke, ki dokazujejo, tako bedasto ravnajo tisti, ki ne hoté niti pike na i od ustave oddati, ter kako potrebno je pridobiti narodo opozicijo, ali vsaj odpreti jej vrata. — Z navadno svojo reznostjo čéše tudi „Wanderer“ ustavoverce in njih ustavo. — „Morgenpost“ pa vidi pred seboj temo, pravi da ministerstvo utegne pasti, da nihče ne ve kedaj in kaj potlej. „Ali se mora tu na avstrijskih tleh začeti tisti boj med Slovanstvom in Nemštvom, ki bode enkrat v bodočnosti po veliki mednarodni vojski končan!“ Tako vzdihne „M.“ — Vsem skupaj pa je videti, da nič prav ne vedo kam ven. — Pri vseh teh znamenjih pa se brzojavlja iz Prage, da je Herbst djal: ka še ni čas za pogodbe s Slovani. Torej pa čakajmo, da bo čas. — Na

Dunaji se snuje nova stranka, ki misli na podlogi liberalizma spraviti vse avstrijske narode. Ta stranka baje hoče delati na to, da se vsem narodom da, kar tirjajo v narodnih zadevah, da bode tako mogoče vsem skupno delati proti absolutizmu, kterega so se na Dunaji zdaj bati začeli.

V prihodnjem državnem zboru, pišejo, pride vladen predlog o popolni odpravi konkordata na vrsto. Precej za tem pričakujejo postavbo za niže duhovstvo in zarad plače njegove.

Avstrijski diplomatični poslanec v Parizu knez Meternih je imel dvo-boj z nekim grofom Bömon. Avstrijska vlada ga zarad tega ne misli odstavi-ti od častnega zastopstva, dasiravno se po našem zakoniku dvo-boj kaznuje kot hudodelstvo. Ali smo res pred postavbo vsi enaki?

Da si ima še večina deželni-h zborov v mnogo posla, pripove-duje vendar „N. fr. Pr.“ da je cesarjevo pismo že gotovo, katero ukazuje, da se zapró vsi že 30. oktobra. — Državni zbor pa ima po istem časopisu še le konec novembra sniti se in bode cesar sam govoril svoj prestolni govor.

Od dalmatinskega upora se poroča, da je en del cesarske vojske pod varstvom baterij brez boja prišel na vrh gore Lodenice. Gorske baterije in rakete s svojimi streli dose-gajo že onstranske strmine.

C. kr. namestnik dalmatinski je razglasil za kotarski okraj naglo sodbo zarad zločina vstaje. — Črnogorski knez je izrekel, da se bo Avstriji nasproti mirno in postavno vedel.

Dalmatinski deželni zbor se je razšel. Lahonje, ki imajo le maj-hino večino so se z bali narodnjakov, torej so hitro nasvetovali razpuščenje, v kar je vlada toliko rajša dovolila, ker se boji, da bi se upor iz kotarskega okraja ne razširil po drugi Dalmaciji.

Česko-nemški zbor poslancev hoče postavbo skleniti, po kateri bi vsi deklarantni pravico voljeni biti izgubili. Kaj bo česki narod na ro d k temu rekel? „Pokrok“ pravi, naj vlada stori kar hoče, nam je vse eno, mi smo pripravljeni. — „Nar. Listy“ pravijo, da Čehi se bodo pogajali le na podlogi, ako se prizna: 1. da so dežele česke krone neločljiva in dedne kraju iz habsburške rodovine, 2. ako ta rodovina umrje, ima česko kraljestvo pravi-co voliti si kralja.

V gališkem zboru državno vprašanje pride na vrsto po volitvah v Lvovu, ako bode dež. zbor še do tačas zboroval. Sicer upa najbolj vladna stranka ponoviti lansko resolucijo. Videti je, da na Dunaji že na to mislijo, da bi Poljake zadorolili in tako odločili od družih Slovanov. Naposled bode pa vendar Smolka zmagal.

Tirolski deželni zbor bode izročil cesarju deklaracijo, v kateri zahteva popolno samoupravo za Tirolsko.

Iz Španije se zdaj malo čuje, odkar je vojska upornikom Valencijo vzela. S tem pa ni rečeno, da bi republikanci premagani bili. V Madridu zelo vre, kakor tudi po deželi je mnogo raztresenih krdel. Boj bi utegnil občen postati, kader bode kralj voljen.

Francoski opozicijski poslanci so izdali manifest, v katerem izreko, da 26. okt. ne bodo nikacih demonstracij delali, ker vlada ni sklicala po postavi zbornice. Oni pravijo: „nimamo pravice, izdajati svobode naroda slučaju. V zbornici bomo tirjali račun od vlade, zakaj narod sramoti“ — Francoski časniki mnogo govoré o popolni spremembi v Napoleonovem mini-sterstvu. Cesar je postal star, bolehen, in republikanska opozicija mu dan na dan vedno bolj prerašča čez glavo.

Razne stvari.

* (Simon Jenko †) Komaj je osoda vzela nam prezgodaj umrlega Janežiča, že ima slov. narod zapisati drugo izgubo. Umril je 18. t. m. v Kranji oden najboljih pesnikov slovenskih, Simon Jenko.

* (Volitev.) Kranjski veliki posestniki so volili v deželni zbor na-mesto odstopivšega grofa Coroninija grofa Aleksandra Auersperga c. k. okrajnega glavarja v Litiji. Ta mož je po Kranjskem znan kot hud fevdalec, aristokrat in birokrat. Izkazal se je bil posebno za časa janjskih dogodeb. — Vdeležilo se je volitve 56 volilcev.

* (Vabilo k besedi) ktero napravi čitalnica Postonjska na 14. vino-toka 1869. Program: 1. Petje zbora: „Slovan“. 2. Tombola. 3. Deklama-cija: „Priseg Vili“. 4. Petje zbora: „Radost lovca“. 5. Šaloigra: „To sem bil jaz“. — Začetek ob 7. uri zvečer. — Vstopnina za čitalnične ude po 15 kr., za druge po 30 kr. od osebe. — Odbor.

Nemška omika. V seji dež. zbora naznanil je predsednik, da mu je oddal g. dr. Prelog interpelacijo na vlado, v kateri poprašuje, ali bi htela vlada se obrniti do južne železnice, da naj bi na vseh postajah po slovenskih krajih postavila uradnike, ki so slovanskega jezika zmožni. — Ko so to čuli nemški poslanci, to strašno začeli krohotali. Narodna ravnoprav-nost tedaj tem gospodom ni družega, ko posmeha vredna in potem se čudijo da se skušajo Slovenci izvijati pestem take vladajoče stranke.

* (Za vinorejce.) V Mariboru se je ustanovilo društvo, ki hoče skrbeti, da bodo mogli vinorejci in vinščaki neposredno med seboj občevati. V odbor so voljeni: gg. Fr. Bindlechner, prvosednik; dr. Radey, drugomestnik Fr. Wiesthaler, zapisnikar; W. Ehrenberg, denarničar; odborniki so: Franc Weingerl od sv. Jakoba, F. Purgaj iz Leitersperga, I. Nusterer iz Kamenice, Fr. Robič in Lembaha, J. Pfriemer iz Maribora. Vinorejci pusté svoje blago zapisati pri zapisnikarju natanko naznamovanje bivališče, letnik in ceno. Kupci morajo zastoj (pismeno in ustno) to potem pri zapisnikarju zvedeti. Društvo bo imelo vsako leto 3 javne zборе, konec leta se bo priobčilo na-tančno sporočilo. Društvo si bo prizadevalo, da napravi vinske razstave.

* (Dr. Zarnik) je baje izstopil iz slovenskega kluba ljubljanskega, ker se mu je po večini osnovana resolucija zdela premlačna.

* (Tržaški magistrat) je, kakor beremo v „Jadr. Zar.“, rocolj-skega župana Puriča odstavil zato, ker je štirim ali petim volilcem, ki ne znajo pisati, zapisal na volitveni list voljenca, kterega so sami zahtevali, pa

magistratu ni po volji. Lastnega beriča Krščaka, ki je nosil podpisane volit-vene liste po hišah, pa ni odstavil. Ali ni to angeljski magistrat? — Župan Godina, kterega so uže davno okoličani pri magistratu tožili zarad jako koč-ljivih stvari, pa še vedno mogočno županaje. Pride pa uže ura tudi njemu, kakor tudi magistratu, ko jima vsa moč izgine. — Enoletni voditelj ljudskih šol v *., poprej najslabši učitelj, pa največi laškur, pogoltnol je šolino — pravijo 1300 gld., — pa tudi temu se nič ni zgodilo in še vedno je voditelj. To je tudi „angeljska“ milost!

* (Iz Dravberške okolice) se nam piše: Srenje Spodnja Dravberška, Černeška, Laboška in Libeliška že dolgo let prosijo za okrajno ali vsaj za samezno sodnijo, ktera bi v Spodnjem Dravberdcu ali v Labodu sedeževala. Od teh srenj spada Dravberdec in Labod pod Šentpavlsko, Čr-nece in Libeliče pa pod Pliberško okrajno sodnijo. Nekteri srenj-čani se od imenovanih sodnij po 7 tudi 8 ur oddaljeni, da ne omenim slabih in goratih potov, zlasti v daljni Pliberk. Vrl. tega je še tudi Šentpavlski sodnji urad čisto nemški, Dravberški srenjčani pa s ma-limi izjemki sami Slovenci. Kako težko slovenski kmetje svoje zadeve pred čisto nemškimi uradniki obravnavajo, dragi Slovenci! lahko razumite. — Da bi se te reči zboljšale, kakor tirja zdrava pamet in ravnopravnost, so naši srenjski zastopniki pri deželni vladi, pa tudi pri koroškem deželnem zboru že več prošenj vložili. Tako je eno teh peticij deželni poslanec g. dr. Erwein že 17. dec. 1866 deželnemu zboru predlagal, ki je sicer potrebo okrajne ali vsaj samezne sodnije na enem teh krajev pripoznal, pa ob enem tudi obža-loval, ka ne more prošnji ustreči, češ, da se c. kr. sodnije ravno na novo organizirajo, vladne odločbe pa gledé teh novih sodnjih uradov dežel-nemu zboru še niso znane. Prebivalci imenovanih srenj, po številu okoli 7000 duš, ki že leta in leta nove organizacije sodnjih uradov gledajo, pa vender se njih pravičnim tirjavam nikakor ustreči noče, stopajo v raznih časopisih očitno pred svet, naj bi vlada vsaj enkrat tudi na nje ozir jemala, ter pri osnovanju novih sodnji uradov na Koroškem, gledé na jezik, kraje in kup-čijske razmere teh okolic, tudi v Dravberdcu okrajno ali vsaj samezno sod-nijo ustanovila. Fiat! fiat!"

* (Namestnik.) Sliši se, da je za c. kr. namestnika na Štírskem namenjen bar. Kübeck, doz-daj deželni predsednik na Koroškem.

En fant,

okolo 14 let star, ki je slovensčine in nemščine popolnoma zmožen in dovršil vzaj 1 leto niže realke, sprejme se v uk v **spece-rijski prodajalnici M. Berdajsa** na graščinskem trgu v Mariboru.

OZNANILO.

Platina, blago za obleko, suknina, jopiči, plašči

se bodo kratko časa v prodajalnici: **gosposke ulice št. 113** v izvenredni prodaji

oddajali in se bo vse blago, na drobno in debelo, mnogo ceneje, kakor se v fabrikah dobiva, prodajalo.

Cena.

Platina

1 trobela 30 vatlov polplatnine	5 gld. in več.
1 " 30 " creas-a	7 " " "
1 " 38 " trdega platna	11 " " "
1 " 50 " holandskega	18 " " "
6 platnenih robcev	90 kr.
Chiffon, Toilleforte, Naturel vatel po	15 "

Perila

mного na izbor, zlasti za dame, prav po ceni.

Mizni prtí in prtíči.

Blaga za obleke

največi izbor po 10, 12, 14, 18 kr. do najbolje baže.

Suknina za suknje, hlače, kožuhe, double, velour po ču-dovito nizki ceni.

Jopiči in plašči po razni ceni, velika zaloga.

Več 1000 vatlov zavrnikov (kosov platna)

po 5, 6, 8 in 10 vatlov vkup se prodaja po čudovito nizki ceni.

Pismena naročila za gotov denar ali proti poštnemu povzetji bomo kar najbolje izvršili.

Na to izvenredno prodajo P. T. občinstvo posebno pozorno činimo pristavljaje, da smo porok za vsako blago, ki se pri nas kupi.

Prodajalnica dunajskega blaga
Schneider & Betelheim.

Prodaja se samo in edino le

v gosposkih ulicah št. 113, nasproti Pichsovi kavarni v Mariboru.